

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 9, 1-20: Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit. Šel proto k veleknězi a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagogy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poutech do Jeruzaléma. Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho. Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil. V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavolał: „Ananiáši!“ On odpověděl: „Zde jsem, Pane.“ Pán mu řekl: „Jdi hned do ulice, která se jmenuje Přímá, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl.“ Ananiáš odpověděl: „Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil bratřím v Jeruzalémě. Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo vyzývá tvé jméno.“ Pán mu však řekl: „Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro mé jméno.“ Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán – ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ Tu jako by mu z očí spadly šupiny, zase viděl a hned se dal pokřtít. Pak přijal pokrm a síla se mu vrátila. S damašskými učedníky zůstal Saul několik dní a hned začal v synagógách kázat, že Ježíš je Syn Boží.

Zjevení 5, 11-14: A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů – bylo jich na tisíce a na statisíce; slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ A ty čtyři bytosti řekly: „Amen;“ starci padli na kolena a klaněli se.

Jan 21, 1-19: Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť – byl totiž svlečen – a brodil se k němu vodou. Ostatní učedníci přijeli na lodi – nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket – a táhli za sebou síť s rybami. Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb z toho, co jste nalovili!“ Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři; a ač jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš jim řekl: „Pojd'te jíst!“ A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu. To se již potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení. Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Buď pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův,

máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce! Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“

Hloubka víry jako praktikovaná láska

Po Ježíšově ukřižování, které učedníci vnímali, ba bytostně prožívali jako tragický konec pozoruhodné tříleté životní cesty, definitivní konec úžasného přátelství a hlubokého vztahu k Ježíšovi. Vážili si Ježíše, měli ho rádi, obdivovali ho a byli šťastní, že se mohli počítat k jeho nejbližším přátelům a trávit s ním veškerý čas. Nyní o tom všem pochybovali, snad si dokonce vyčítali, že mu mylně uvěřili v toho, kdo byl pro ně tím nejdůležitějším a nejlepším, co je kdy v životě mohlo potkat. Jak překonat ten smutek, trápení a zklamání zároveň? Vrátili se ke své původní práci a pokusí se zapomenout. Ježíše se zřící, aby se jim nikdo neposmíval, ani je neohrožoval a oni sami před sebou si nepřipadali trapně, že se nechali nachytat. I my dokážeme jednat stejně, když nás někdo blízký zásadně zklame, zradí, podrazí. Bolí nás to a snažíme se to překonat třeba právě návratem k tomu, jak jsme žili předtím.

Když opouštíme víru v Pána Ježíše, míváme „důmyslné“ důvody, které jsou spíše výmluvami, proč se ho zřící: musíme zajistit bezpečí vlastní rodiny, musíme si někdy odpočinout (vychází to zrovna na neděli), nechceme se vystavovat posměchu, už to není v církvi, jak to pamatujeme atd. Naštěstí si nás Pán Ježíš znovu vyhledal – jsme tady dnes ve sboru, a tak jemu, sami sobě a církvi odpovědět upřímně na otázku po hloubce našeho vztahu. Dnes se nás Pán Ježíš ptá: „miluješ mě?“ Šimona se ptal třikrát. Kolikrát se bude ptát nás? Pojďme to zkusit a odpovědět jako Petr.

Ježíš nám nevyčítá, nezlobí se a neodsuzuje. Tak to obvykle končí mezi námi lidmi: výčitky, hněv a odsouzení. Místo toho zaznívá z Ježíšových úst znovu otázka po **kvalitě** našeho vztahu k Ježíšovi. Ptejme se Ježíšovou otázkou sami sebe nejen teď, ale i v mezicase mezi našimi setkáními.

Je to pro nás návod, jak se zachovat k lidem, někdy k těm nejbližším, když i jim se podaří nás pořádně zranit, zklamat, zradit? Jaký k nim máme vztah? Jsme připraveni je mít rádi i přes zranění, která nám způsobili? Učme se tomu, co nám dnes sděluje evangelium: zkoušejme to s lidmi znovu a znovu.

Láska k Ježíši Kristu a k lidem není nezávazná, nestačí jen ústní proklamace. Kolikrát to slyšíme v seriálech a nejpozději v dalším díle je po lásce. Možná, i proto se Ježíš ptá Petra vícekrát, aby svůj vztah a odpověď pečlivě zvážil.

S láskou souvisí určitá služba, starost a péče o druhé. Proto Ježíš Petrovi vzápětí říká: „Pas mé ovce“. Také mu naznačuje, že jeho cesta služby a následování bude ve znamení ponížení a utrpení. My můžeme děkovat Pánu Bohu, že žijeme v období, kdy věřit, sloužit a milovat Pána Ježíše nás ponížení a utrpení od druhých nečeká. Snad ignorování, přehlížení, nezáměm.

Ježíš říká Petrovi i nám: „následuj mě, ty máš svou cestu, svůj úkol, své poslání.“ Ptejme se společně, co to znamená pro náš život, co to znamená pro naši náboženskou obec?

